

[Foul Dam.]

Det, der så er problemet, er, hvad statsministeren benytter disse sandelig sande betragtninger til. Hvilket resultat når han til med hensyn til praktiske forslag? Er det sådan, at han benytter den udbredte forståelse, der er i det danske folk for, at situationen er alvorlig, og for, at der kræves alvorlige indgreb for at nå til en løsning, der virkelig lægger byrderne over på hele befolkningen, der virkelig lader hele befolkningen være med til at klare de problemer, der findes? Eller er det sådan, at statsministeren benytter sit sande udgangspunkt til noget, som fordrejer udviklingen, at han benytter den stemning af offervilje, den stemning af forståelse for de lavtlønnedes vilkår, for de arbejdsløses vilkår, for det betrængte erhvervslivs vilkår, som findes, til at gennemføre et partipolitisk program? Ja, sådan er det. De mange smukke ord, alt det, der siges, og som vinder genklang vidt ud i det danske folk, benyttes til et partipolitisk angreb på organisationerne, til et partipolitisk oplæg, som måske kan føre til en mandatgevinst for venstre. Det danske folk bliver bedraget ved en sådan argumentation.

Heinesen (S):

I redegørelsen i folketinget i forgårs sagde statsministeren, at Danmark befinder sig i en dybt alvorlig økonomisk situation, at Danmark er blevet fattigere, og at vi har inflation og arbejdsløshed. Herom er der fuldstændig enighed. Men statsministeren sagde også, at regeringens kriseplan er retfærdig, at den vil medføre en prispause og genskabe den fulde beskæftigelse. Og her hører enigheden op. Regeringens kriseplan medfører en socialt uretfærdig fordeling af de økonomiske byrder. Den giver ingen effektive garantier for en prispause, og den løser ikke arbejdsløshedsproblemet.

Hvilke byrder skal lønmodtagerne bære? For det første må lønmodtagerne tåle et hidtil uset overgreb imod deres frie forhandlingsret, som har været hovedgrundlaget for en stabil og samfundsgavnlig udvikling på arbejdsmarkedet igennem årtier. Den lille og magtesløse regering har forsøgt at demonstrere den størst tænkelige magtfuldkommenhed ved overhovedet ikke at ville forhandle med lønmodtagernes organisationer.

For det andet skal lønmodtagerne bære en uændret forlængelse af de kollektive overenskomster uden nogen forbedring for de lavtlønnede. Det er i sig selv en utrolig udfordring, og det er det så meget desto mere, fordi dette indgreb især går ud over de lavtlønnede inden for normallønsområdet, som ikke kan og ikke har kunnet forhandle sig til forbedringer i overenskomstperioden på samme måde som andre.

For det tredje betyder afskaffelsen af dyrtidsreguleringen i de bestående overenskomster, at dyrtidsportionerne, som det så smukt udtrykkes i lovforslaget, ikke lever op igen efter 1. januar 1976. Det vil sige, at 3 dyrtidsportioner varigt konfiskeres.

For det fjerde indebærer den såkaldte godtgørelse for dyrtiden, at en lønmodtager på lavtlønsgrænsen får sin dyrtidsbetaling reduceret med ca. 25 pct.

For det femte medfører nulstillingen af pristallet og forlængelsen af overenskomsterne, at dyrtidsdækningen for lavtlønnede på normallønsområdet falder fra 95 til 67 pct., hvis dækningsgraden da ikke falder helt ned til nul pct. til september, hvilket regeringens lovforslag direkte nævner som en mulighed.

Konklusionen er, at regeringens forslag om indgreb i løndannelsen betyder, at lønmodtagernes kår forringes i al almindelighed, og at især de lavest lønnede kommer til at bære de tungeste byrder. Disse virkninger er i sig selv uretfærdige og urimeligt hårde over for de dårligst stillede, og virkningerne bliver endnu mere uretfærdige, når man sammenholder dem med regeringens forslag om priser og avancer, udbytter, tantiemer, kapitalgevinster, skattefri afskrivninger og skattefri henlæggelser til investeringsfunds. Det foreslåede midlertidige prisstop for visse landbrugsvarer i producentleddet giver ingen garanti mod yderligere prisstigninger i forbrugerleddet, det har vi tidligere set eksempler på.

Forslaget om avancestop indeholder vidtgående undtagelsesbestemmelser, og vedrørende forslaget om prisdæmpende aftaler siger bemærkningerne, at aftalerne ikke umiddelbart kan binde de enkelte virksomheder. Disse forslag og de kontrolproblemer, som er knyttet hertil, giver ingen garantier for en dæmpning af prisstigningerne.

Forslaget om begrænsning af udbytter,